

Christo convenire, (4) *etiam* quà homo est: is non obscure significat, non tantum hoc uno respectu, sed & alio quodam, eoque longè excellentiore, eosdem ipsi convenire. Quod ipsum ex sequente hujus materiæ deductione, ac præsertim ex illa ejusdem parte, ubi titulum τὸ ἀγαπᾶται plenius declaro, multò adhuc manifestius evadit.

2. Porro Christum, *etiam* quà homo est, rectè *unigenitum*, ac *proprium*, Dei filium appellari, nemo orthodoxus, quod sciam, hæctenus (5) negavit. Immò complures id disertè (6) affirmarunt. Inter quos vide Calvinum in Comment. ad Luc. i. v. 35. *Locus hic, inquit, non modo personæ unitatem nobis commendat, sed simul ostendit, Christum, (7) quatenus humanam naturam induit, esse Dei filium &c.* Et (8) ratio certa hujus rei facilè dari potest: quæ & ipsa in verbo Dei satis evidenter expressa est: Quòd videlicet non duplex, aut geminus; sed singularis, & individuus, sive numero unicus, sit Dei filius, Christus Jesus, solus verè θεὸς ἀληθινός, sive Deus simul & homo verus, in una & eadem persona. Unde etiam, ipsum Altissimi filium, putà Jesum Christum, ex S. Virgine natum fuisse: nec Deum proprio filio percipisse; sed *unigenitum filium suum pro nobis in mortem dedisse &c.* aperte scriptum legimus. Luc. i. Rom. 8. Johan. 3. &c. (9) Quæ certè non secundum Deitatem, sed secundum humanitatem, Christo verè ac propriè conveniunt: quum Deitas, propriè loquendo, neque ex muliere nasci, neque verè pati, aut mori possit. Hoc autem loco, quem nunc indicas, (10) propositum mihi erat ostendere, in Christo homine, sive quà homo est, supremum divini erga Creaturas amoris gradum consistere. Quod quidem apertius ostendi non posse (11) credebam, quàm si titulos illos, *unigeniti, & proprii filii, item dilecti, sive τὸ ἀγαπᾶται, Christo etiam homini, sive etiam quà homo est, reverà competere (12) probarem: quippe qui summam (inter omnes quidem creaturas) ὑιοφιλίαν Dei in hoc singulari homine locum habere, perspicuè (13) demonstrant: prout consideranti manifestum esse potest.*

Deus simul & homo: ergo est filius Dei quà homo, seu quatenus homo. 9) At de his rebus non est questio. 10) Non est questio de scopo verborum tuorum, sed de verbis ipsis. Neq; continuò verba rectè se habent, si scopus eorum rectus est. 11. 12) At malè credebas: nec bene probasti. 13) At quomodo demonstrant, quum ei hoc respectu in Scriptura nusquam tribuantur? Certè non entis nullæ sunt actiones.

4) *At istud erroneum est.*
5. 6) *De hoc non est magnopere laborandum: sed considerandum, an istud dicatur convenienter verbo Dei, nec ne.*

7) *Istud ex verbis illius loci evinci non potest. Verba angeli ad Mariam virginem sunt hæc, Propterea etiam id quod nascetur ex te sanctum, vocabitur filius Dei. Non dicit, Sanctus ille homo qui ex te nascetur, vocabitur filius Dei quatenus homo erit. Nec dicit, Filius Dei qui ex te nascetur, vocabitur filius Dei, quatenus induet humanam naturam. Sed simpliciter dicit, sanctum illud vocatum iri filium Dei: idque propterea quòd concipietur per singularem operationem Spiritus S. ac proinde nascetur ex virgine: quia nimirum de virgine fuit prædictum per Esaiam, quòd paritura sit filiù, cujus nomen vocatura sit Immanuel, id est, Deus nobiscum. Esa 7. v. 14.*

8) *At ista ratio nihil probat. Non enim sequitur: Filius Dei est unicuique, estque*

SECTIO CXII. & CXIII.

Iterum de generali Dei φιλανθρωπία, seu communi gratiæ & salutis in Christo oblatione.

P Ag. 437. lin. tendit: de amore Dei erga homines dicit: Illum considerari etiam hac ratione, quà communis est toti generi humano; seu quatenus salutem offert hominibus generatim acceptis.